

Javna govornica: Još o pogibiji generala Luburića, "Danica" br. 12., 21 ožujka 1980.

Milan Boban <froate@hotmail.com>

To: Milan Boban, Vitez Duvanjski, Zdenko, Pavo Milićević, marko.grub@gmail.com and 8 more...
May 31 at 6:32 PM

JAVNA GOVORNICA: O POGIBIJI GENERALA LUBURIĆA U CARCAGENTE, ŠPANJOLSKA,
piše dr. Vladko Dragani, "Danica" br. 12., 21 ožujka 1980.

Reklo se je mnogo o hrvatskom generalu Maksu Luburiću; napisalo se je mnogo o hrvatskom generalu Maksu Luburiću; ima još mnogo toga što se nije reklo o hrvatskom generalu Maksu Luburiću; zato se nije ni muditi da mnogi zainteresirani o životu, radu i službi hrvatskog generala Maksa Luburića još uvijek traže ono što nisu mogli pronaći, kako bi mogli to malo znati tko je bio hrvatski general Maks Luburić, zašto se je borio, što je sve radio, u koju svrhu je sve radio što je radio itd. Ja sam osobno mnoge stvari iznio na svijetlo dana, a to su najviše bila pisma, odluci, Okružnice koje je osobno pisao hrvatski general Maks Luburić. I ovaj niže priloženi opis iz novine "Danica" bi nekima mogao poslužiti pronaći neke istine, polu istine ili neistine. Jer da bi se došlo do istine, one istine koja nas Hrvate zanima, potrebno je sve pisati, sve iznositi, sve izjaviti, sve bilježiti i iz svega oznijeti ono što pravi i zdravi razum svakog poštenog Hrvata, posebice svakog poštenog povijesničara kojem je stalo do istine, da ju napiše. Iz svih tih na svijetlo dana iznesenih pisanih riječi i Maksa Luburića mnogo toga se može saznati i kroz ta saznanja stvoriti zaključke - ne sud. To prepustimo Svevišnjem Bogu koji će svima nama suditi - za sve ono što je Maks Luburić radio i zašto je on to radio. Najbolje je o njegovu radu to napisao dr. Ante Ciliga u njegovu BILTENU "Hrvatska Demokratska i Socijalistička Akcija" br. 61 1969., što je i franjevačka novina iz Chicaga "Danica" prinijela od 17 prosinca 1969.

Da vidimo šta kaže Luburićev ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u sabirnom logoru Jasenovac g. dr. Ante Ciliga:

“...Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadašnju plemensku razdrobljenost i pocijepanost, u oslobođenu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjena, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Miragoj, tijela ovih neujedinjenih u životu svojih viša, Matića i Pavelića, a da će Luburićovo tijelo biti prevezeno na mjesto koje će biti inak u njegovu Hercegovnu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagrebu, biti iskazano mrtvom borcu i opće priznanje. Koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojega života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojvoljnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je činio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikada za novac, za bogastvo, za materijalno dobro, za ugodan život. To je najviše priznanje, koje će mu povijest nesumnjivo dati...”

A.C.

Izvor: Danica 17 prosinca 1969.

<http://otporas.com/javna-govornica-o-pogibiji-general-a-luburica-u-carcagente-spanjolska-pise-dr-vlatko-draganic-danica-br-12-21-3-1980/>

Mile Boban, Otporaš.

**JAVNA GOVORNICA:
O POGIBIJI GENERALA LUBURICA U CARCAGENTE, ŠPANJOLSKA,**

piše dr. Vlatko Draganić, “Danica” br. 12., 21.3.1980

31. svibnja 2019.

**JAVNA GOVORNICA:
O POGIBIJI GENERALA LUBURICA U CARCAGENTU, ŠPANJOLSKA,**
piše dr. Vlatko Draganić, “Danica” br. 12., 21. ožujka 1980.

Reklo se je mnogo o hrvatskom generalu Maksu Luburiću; napisalo se je mnogo o hrvatskom generalu Maksu Luburiću; ima još mnogo toga što se nije reklo o hrvatskom generalu Maksu Luburiću; zato se nije ni uditi da mnogi zainteresirani o životu, radu i sluzbu hrvatskog generala Maksa Luburića a još uvijek traže ono što nisu mogli pronaći, kako bi mogli to znati tko je bio hrvatski general Maks Luburić, zašto se je borio, što je sve radio, u koju svrhu je sve radio što je radio itd. Ja sam osobno mnoge stvari iznio na svijetlo dana, a to su najviše bila pisma, listanci, Okružnice koje je osobno pisao hrvatski general Maks Luburić. I ovaj niže priloženi opis iz novine "Danica" bi nekima mogao poslužiti pronaći neke istine, polu istine ili neistine. Jer da bi se došlo do istine, one istine koja nas Hrvate zanima, potrebno je sve pisati, sve iznositi, sve izjaviti, sve bilježiti i iz svega oznijeti ono što pravi i zdravi razum svakog poštenog Hrvata, posebice svakog poštenog povijesničara kojem je stalo do istine, da ju napiše. Iz svih tih na svijetlo dana iznesenih pisanih riječi i Maksa Luburića a mnogo toga se može saznati i kroz ta saznanja stvoriti zaključke – ne sud. To prepustimo Svevišnjem Bogu koji će svima nama suditi – za sve ono što je Maks Luburić radio i zašto je on to radio. Najbolje je o njegovu radu to napisao dr. Ante Ciliga u njegovu BILTENU "Hrvatska Demokratska i Socijalistička Akcija" br. 61 1969., što je i franjevačka novina iz Chicaga "Danica" prinijela od 17 prosinca 1969. Da vidimo šta kaže Luburićev ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u sabirnom logoru Jasenovac g. dr. Ante Ciliga:

"...Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadašnju plemensku razdrobljenost i pocijepanost, u oslobođenu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjena, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Miragoj, tijela ovih neujedinjenih u životu svojih višaka, Maćeka i Pavelića, a da će Luburićevu tijelo biti prevezeno na vječni počinak u njegovu Hercegovnu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagrebu, biti iskazano mrtvom borcu i općenito priznanje. Koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojega života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojvoljnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja;

sve što je inio, inio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikada za novac, za bogastvo, za materijalno dobro, za ugodan život. To je najveće priznanje, koje se mu povijest nesumnjivo dati..."

A.C.

Izvor: Danica 17 prosinca 1969.

Mile Boban, Otporaš.

JAVNA GOVORNICA:

O POGIBIJI GENERALA LUBURIA U CARCAGENTU, ŠPANJOLSKA,

Maks Luburi je ubijen 21. travnja 1969. (Maks Luburi je ubijen u nedjelju 20 travnja a ubojstvo je otkriveno u ponedjeljak jutro 21. travnja. Mo.)

U prvom broju "Nove Hrvatske iz Londona od 1980. je pisano: "Dva Luburija povjerenika za Njemačku, danas pokojni Ilija Vučić i Jakov Jurić, šalju mu 1967. Iliju Stanića. Nikad se nije doznalo tko je toga ovjeka njima doveo i preporučio. Tvrdilo se i to, da Stanić tada još nije bio agent Udbe."

U trećem broju "Nove Hrvatske od 1980. piše Ante Vukić: Stanić, 24 godine star, povezo se s Ilijom Vučićem i s Jakovom Jurićem, koji su bili povjerenici lista "Obrana" i ubrzo je postao član Odpora. Kod Stanića je u Ulmu pronađena krivotvorena španjolska putnica, što znači da je on bio pripravljen već u Jugoslaviji za put do Luburija. Za Stanićevu prebacivanje iz Nurnberga za Paris pobrinuo se je Jakov Jurić preko Ribića."

Vučić je živio u Stuttgartu i bio je predsjednik ogranka Luburievog "Odpora". On je ubijen 6.6. 1975. u Stuttgartu. Jakov Jurić je gostioniar, živi još danas u Nurnbergu. On je bio član Ujedinjenih Hrvata Njemačke, čiji predsjednik je bio Mile Rukavina, Prema tome, Stanić nije bio član "Odpora" i Jurić nije mogao istog direktno preporučiti Luburiju. Stanić, iako nije radio, imao je mnogo novca i svugdje je putovao po Njemačkoj, tako da je jedno vrijeme živio i u Dusseldorfu.

Ilija Vučić je priznao, da je Stanića preporučio Luburiju, ali ovaj (*to je Luburi, mo. Otporaš.*) da za istog nije htio ni čuti. To znači, da je netko drugi bio, tko je Stanića preporučio Luburiju, a u kojeg je Luburić imao stopostotno povjerenje.

Ivan Matić kao kućni prijatelj i ljubavnik Deželićevke kerke je tvrdio, da je Deželić Udbin agent i da je on poslao Iliju Stanića u Španjolsku, da likvidira Luburija. Luburić da je upoznao upoznao preko Kulenovića, (*zna i po ovome da je Ilija Stanić upoznao Luburija preko Nahida Kulenovića koji je od 1964. godine bio Djure Deželićev zeta, je teško povjerovati, mo. Otporaš.*) koji je prije toga živio kod Luburija. Kulenović je došao u kuću u Deželića nakon što je oženio kerku Deželića Mirijanu, 1964. Mirijana je došla do poznanstva s Kulenovićem preko Branka Orlovića, koji je bio sekretar (hrvatski tajnik, mo.) Deželićeve "Hrvatske Socijalne Službe", još pri osnivanju iste 1960.

Vitez Ibrahim Pirić iz Münchena uspostavio je vezu između Orlovića i Luburija. Orlović a Ing. F.A Pavićem osnovao je HDO (Hrvatski demokratski Odbor - jedna teroristička organizacija). Početni član tog odbora bio je Heribert Korfmacher, Nijemac i rođak druge Deželićeve žene rođene Korfmacher. Šef ove organizacije bio je prof. Varoš iz Rima.

Kad je Kulenović došao u Njemačku, on se najprije stavio u vezu s Orlovićem. za sudski proces u Dusseldorfu 10.2.1972. piše Deželić za sebe, da on nije bio za jednu nezavisnu Državu Hrvatsku onda, kada je NDH (1941-1945.) postojala, te prema tome kako bi on mogao biti sada za istu, kada ona uopće ne postoji.

Novinar Milan Ilić iz Münchena je napisao u "Danici" od 4.6.1969. jedan članak s naslovom: "Krv teče i dalje". U tom članku on piše da je ubojica, koji je ubio generala Luburija, neko vrijeme živio u Dusseldorfu, te je vjerojatno, da se je ondje nalazila baza, iz koje je taj zločin organiziran.

Berislav Čuro Deželić iz Dusseldorfa bio je gosti gost Jakova Jurića u Nurnbergu. U Carcagante kod Luburija bio je on također više puta i kako on to opisuje bilo je tamo govora samo o ispaćenju Hrvatskoj, dok je na rastanku bilo i bratskog grljenja.

Kod posjete Luburija 10.4.1968. kod kojeg je već u kući sjedio Ilija Stanić, doveo je Deželića sa sobom Ivana Matića. Na preporuku Deželića, daje Luburić pismenu potvrdu Matiću po kojoj on postaje njegov glavni povjerenik za Dusseldorf i okolicu. Točno godinu dana kasnije uboja Ilija Stanić generala Luburija.

Dr. Vlatko Draganić .